

Arrest

nr. 50 446 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2010 legde verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 24 februari 2010 diende verzoeker tevens een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 2 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 10 augustus 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 24.02.2010 door (M.A.), (...) van Algerijnse nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben door middel van volgende documenten:

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- Foto's waar op de datum duidelijk met pen is aangebracht deze foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien ze zonder digitale datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3, 1° en 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en van “artikel 4.M1.4 van de Omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader een duurzame relatie (B.S. 14.11.1997).”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 2 van deze Wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Artikel 4M.1.4 van de Omzendbrief van 30.09.1997 omschrijft hoe het ‘duurzame karakter’ van de relatie door de aanvrager dient bewezen te worden: dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke. (eigen onderlijning).

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag zowel verklaringen van betrouwbare getuigen als fotografisch materiaal aangebracht om de duur van de relatie aan te tonen.

De verwerende partij schuift zowel de getuigenverklaringen als het fotomateriaal zonder meer terzijde.

De verwerende partij stelt dat de verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.’

De verwerende partij motiveert evenwel niet waarom de verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter zouden hebben en dus niet kunnen aanvaard worden als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van partijen.

Zij heeft bijgevolg de voorliggende gegevens niet correct beoordeeld en is op een onredelijke wijze tot haar besluit gekomen, waarbij zij de formele en materiële motiveringsplicht niet heeft nageleefd..

De formele en de materiële motiveringsverplichting is derhalve flagrant geschonden.”

2.2. Onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Voor zover verzoeker de schending van artikel 3, 1° en 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet aanvoert stelt de Raad vast dat het middel niet ontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de opgeworpen bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing.

2.3. Voor zover verzoeker de schending opwerpt van *“artikel 4.M1.4 van de omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie”* stelt de Raad, daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de schending van een omzendbrief, vast dat de door verzoeker bedoelde omzendbrief is opgeheven door de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake gezinshereniging (BS 2 juli 2009), zodat verzoeker er zich ook niet dienstig op kan beroepen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). Aangezien verzoeker opwerpt dat de verwerende partij de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld en betoogt dat de verwerende partij derhalve op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen, gaat de Raad er van uit dat verzoeker beoogt de schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...)”*

2.6. De hierboven geciteerde wetsbepaling is via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de cumulatieve wettelijk gestelde voorwaarden inzake een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt en inzake het stabiel karakter van deze relatie.

2.7. De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag de in het punt 2.4. bedoelde wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van zijn relatie met zijn Belgische vriendin enkel getuigenverklaringen en foto's overgemaakt heeft.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de appreciatie die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing maakt aangaande de overgemaakte foto's, namelijk *"deze foto's kunnen niet aanvaard worden aangezien ze zonder digitale datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden"*, niet betwist. Verzoekers kritiek spits zich toe op het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *"verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben (...)"*.

2.10. Daargelaten de vraag of verzoeker, die niet dienstig kan voorhouden niet te weten dat de door hem neergelegde verklaringen op eer uitgaan van zijn Belgische vriendin, haar kind, haar vader, haar zus en drie vrienden, dienstig kan voorhouden niet te begrijpen waarom deze verklaringen door de gemachtigde van de staatssecretaris beschouwd werden als verklaringen met een gesolliciteerd karakter, gaat hij er met zijn kritiek dat de verwerende partij niet motiveert waarom de verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter hebben aan voorbij dat de bestreden beslissing tevens stelt dat ze niet kunnen aanvaard worden omdat ze *"bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden."* De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen dit onderdeel van het motief van de bestreden beslissing dat op zich volstaat om de neergelegde verklaringen op eer niet te weerhouden.

2.11. Het komt de Raad immers niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent getuigenverklaringen in deze, in casu oordeelt dat de verklaringen van derden, die blijkens het administratief dossier zeer korte verklaringen betreffen zonder details aangaande het bestaan van verzoekers relatie met zijn Belgische vriendin, die uitgaan van verzoekers Belgische vriendin, haar kind, haar vader, haar zus en drie vrienden, waarbij er twee poneren dat verzoeker en zijn Belgische vriendin vaak bij hen komen eten, en de andere poneert dat ze de Belgische vriendin van verzoeker kent, niet kunnen aanvaard worden omdat ze *"niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden."*

2.12. Verzoeker toont niet aan dat de wettelijk gestelde voorwaarde inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, door de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze werd toegepast.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA